ଏକଲବ୍ୟ ଉପାଖ୍ୟାନ
ଯେଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦ୍ରୋଣେ ଶିଷ୍ୟ ମାନନ୍ତ ହକାରି
ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ ଯାଅସି ମୃଗୟା ବିନୋଦ କରି । ୧
ଅଶସ୍ତମାକୁ ପ୍ରସବି କୃପୀ ନାଶ ଗଲା
ତାହାର ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଜ ଦିବସ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା· ୨
ଗଣ୍ଡା ଗୋଟିୟେ ବାବୁ ମାରି ଆଣ ଯାଇ ବନୁଂ
ଗୁରୁଙ୍କର ବଚନେ ଚଳନ୍ତି ସର୍ବ ତନୁ । ୩
ପଶ୍ଚିମେ ବୀମ ଅର୍ଜୁନ ଦକ୍ଷିଣେ ବୀର କର୍ଣ୍ଣ
ଶତେ ସୋଦର ଘେନି ଉତ୍ତରକୁ ଚଳଇ ଦ୍ରିଯୋଧନ । ୪
ଭ୍ରମନ୍ତ କୁମାରେ ଖେଦନ୍ତି ମୃଗାରି
କ୍ଷିଦ୍ରେ ନ ଛାଡନ୍ତି ଯେ ଗଣ୍ଡା ଜୀବ ଲୋଡି । ୫
ଦକ୍ଷିଣେ କର୍ଣ୍ଣ ଲୋଡି ନ ପାଇଲା ଗଣ୍ଡା ଜୀବ
ମୃଗ ଭାରେକ ଗେନି ଦ୍ରଶନ କଲା ଗୁରୁଙ୍କ ରାଧେବ । ୬
ପଶ୍ଚିମ କୋଶଳେ ଗଲେ ଭୀମସେନ ଅରଜୁନ
ଗଣ୍ଡା ଦୁଇ ଗୋଟା ଘେନି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦ୍ରଶନ କଲେକ ପଞ୍ଚୁଦିନ । ୭
ଉତ୍ତରକୁ ଗଲେ ଯେ ଦ୍ରିଯୋଧନ ଶତେ ଭ୍ରାଥ
ଖେଦନ୍ତି ବନ ଗହନେ ଯେ ଅନେକ ପର୍ବତ । ୮ ସଂ
ଲୋଡନ୍ତି ଗହନ ଅଟବ୍ୟା ପୁଣ୍ୟ ଗଣ୍ଡା
ଖେଦନ୍ତି ବନସ୍ତେରେ ବିହନ୍ତି ଦୁର୍ଦ୍ଦଣ୍ଡା । ୯
ମଣିନାଗ ବୋଲି ଯେକଇ ପର୍ବତ ଗୋଟିୟେ
ତହିଂର ତଳେ ଅଛି ଜଳଘାଟ ଗୋଟାୟେ । ୧୦
ସେ ପାଣି ଘାଟ ଜଗି ଅଛନ୍ତି ଅନୁସରି
ତହିଂକି ନିକଟ ଜାରା ବେଷ୍ଟକାର ପୁରୀ । ୧୧
ସେ ଜାରା ଶବର ଭାରିଯା ଶିରିୟା ନାମେ ବାଳୀ
ସ୍ୱାମୀକି ବୋଇଲା ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଥାଅ ଯେ ପଲ୍ଲୀ । ୧୨
ସ୍ନାନ କରି ମୁଂ ଆଣଇଂ ଜଳ ଘଟି ଗୋଟିୟେ
ଦ୍ୱାରକୁ ତଲୟେ କରିଥାଅ ମୋର ଆସିବାର ଯାୟେ । ୧୩
ସ୍ୱାମୀକି ସମ୍ବୋଧି ଚଳଇ ଶବର ତରୁଣୀ
ସରୋବରେ ପଶି ଘଟେ ପୂରୋଇଲା ପାଣି । ୧୪

----

୧ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦ୍ରୋଣେ ଶିଷ୍ୟ ପୁତ୍ରନ୍ତ ହକାରି
ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ ଯାଅସି ମୃଗୟା ବନ ହେରି ।
୫ ।୧ ମନେ ମନେ ଅନୁସରି ଗଣ୍ଡା ଜୀବ ଲୋଡି ।
୯ ।୧ ଖେଦନ୍ତି ଗହନ ବନ ଅଟବ୍ୟା ସେ ପଶି ଗଣ୍ଡା ।
୧୧ ।୨ ତହିଂର ନିକଟ ଯେ କିରାତ ବେନୁ ପୁରୀ ।

ଘଟ ତୀରେ ଥୋଇ ସାରିଲା ସ୍ନାହାନ
କୂଳେ ଆସି କଲା ପତ୍ର ପରିହରଣ । ୧୫
ମଥାରେ ବସାଇଲା ପାଣିଘଟ ଗୋଟି
ସିଂଘ ଠାଣି ଜାଣି ସେ ଆସି ଲେଉଟି । ୧୬
ଦୂରେ ଥାଇ ଦେକିଲା ତାକୁ ଧୁସାସନ ମୁଢେ
ଆକ୍ରେଷି ବେନି ବୁଜେ ତାକୁ ଧଇଲାକ ଗାଢେ । ୧୭
ଦେଖି ସେ ଶିରିୟା ଯେ ଚାହଂଇ ଲେଉଟି
ତ୍ରିଭୁବନେ ସୁନ୍ଦର ବାଳୁତ ଯେ କାହାର ପୁତ୍ର ଗୋଟି । ୧୮
ଶବରଣୀ ଦେଖନ୍ତେ ସେ ଧାଇଂଲେ ସର୍ବ ଦୁଷ୍ଟେ

ବେଢିଣ ଶବରଣୀକି ହରି ଲୋଡିଲେ ପାପିଷ୍ଟେ । ୧୯
ଭୋ ନାଥ ରଖ ବୋଲି ଉଚ୍ଚେ ଦିଲା ଡାକେ
ଭୋ ସ୍ୱାମୀ ବଳାତ୍କାର କରନ୍ତି କାହାର ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ । ୨୦
ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ଯହୁଂ ଶୁଭିଲା ଭାରିଯା ରୋଦନ ବାଣୀ
ଆଖଡାରେ ଥାଇ ତାହା ତାହା ଜାରା ଶବର ଶୁଣି । ୨୧
ହସ୍ତରେ ଧନୁଶର ଘେନି ବାହାର କିରାତ
ଧାଇଂଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇଂ କୁରୁବୀରଙ୍କ ସଙ୍ଗତ । ୨୨
ମହା ବିକଟାଳ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଭଇରୋବ ମୂରତି
ହାକ ଦିଅଇ କିରାତ ରେ ତୁମ୍ଭେ କାହାର ହୋ କତି । ୨୩
ଶୁଣିଣ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ମୂରତି ଧୁଶାସନ ମହାବୀରା
ପ୍ରତଗ୍ୟାଂ କରି ବୋଇଲା ମରିବୁ ରେ ଶବରା । ୨୪
ବନଚର ଲୋକ ହୋଇ କିଂପା ତୋହୋର ୟେମନ୍ତ ଘରଣୀ
ରାଜାଙ୍କର ଅବିଷ୍କକୁ ୟେ ଯୋଗାଇ ପାଟରାଣୀ । ୨୫
ଆମ୍ଭେ ସୋମବଂଶୀ ପୃଥୀକି ଆଧିପତି
ୟେହାର ନିମନ୍ତେ ତୁ ରେ ହୋଇବୁ ପ୍ରାଣେ କ୍ଷତି । ୨୬
ଦୁର୍ଭାର ବଚନ ଶୁଣି ସେ ଜାରା ବେଣ୍ଟକାର
ଧନୁରେ ବସାଇଲା ଆକ୍ରେଷିଣ ଶର । ୨୭
------
୧୯ ।୨ ବେଢିଣ ଶବରଣୀକି ଧରିଲେ ପାପିଷ୍ଟେ ।
୨୩ ।୧ ମହା ବିକଟାଳ ଠାଣି ସେ ଭଇରୋବ ମୂରତି ।
୨୬ ।୨ ୟେହାର ନିମନ୍ତେ ତୁ ରେ ହୋଇବୁ ପ୍ରାଣେ ବିନଶ୍ୟତି ।

ଭୂମିକି ଗୋଟିୟେ ବିନ୍ଧିଲା ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଧରି
ମଥାରେ ମୃତ୍ତିକା ଘେନିଲା ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସୁମରି । ୨୮
ୟେକ ଉତ୍ତର ଶତେ ଯେ ଅଟନ୍ତି କୁରୁବୀରେ
ଜଣେ ଜଣେକେ ପୂରୋଇଲା ଶତେ ଶତେ ଶରେ । ୨୯
ଅବିକ୍ଷଣେ ବାଣ ଯହୁଂ ବିନ୍ଧିଲା ମହାମନ୍ତ୍ରେ
ଜଣେକେ ଶତେ ଶତେ ଶର ପଡିଲା ହୃଦଗତେ । ୩୦
ତ୍ରିପଣ୍ଡ ଗଳିତ ଯେ ଶରୀରେ ଅସ୍ତ୍ର ଭେଦି
ପଡିଲେ କୁରୁବୀରେ ରୁଧିର ବହି ନଦୀ । ୩୧
ଭାରିଯାକୁ ଘେନିଣ ଚଳଇ ବୀର ଜାରା
ଆପଣା ପଲ୍ଲୀରେ ପ୍ରବେଶ ଶବରା । ୩୨
ଦ୍ରୋଣେ ବାଟ ଚାହାନ୍ତି ଦ୍ରିଯୋଧନ ତ ନଇଲା
ପଥ ନିରୋପନ୍ତେ ଦ୍ୱାଦଶ ଦିବସ ହୋଇଲା । ୩୩
ସଙ୍ଗରେ ଘେନିଲେ ଗୁରୁ କର୍ଣ୍ଣ ଭୀମ କିରୀଟୀ
ବାଟ ଅନୁସରି ହାଦେ ଆସନ୍ତି ପାଞ୍ଚୋଟି । ୩୪
ପ୍ରେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଂ ସରୋବର କୂଳ
ଦେଖିଲେ ପଡିଛନ୍ତି କୁରୁବୀର ସକଳ । ୩୫
ଯେସନେକ ବୃକ୍ଷେ ଲୋଟନ୍ତି ମହାବାତ କାଳେ
ତେସନେ ଦିଶନ୍ତି ଯେ କୁରୁବୀର ସକଳେ । ୩୬
ହୃଦେ ନାରାଜ ପଡି ପିଛି କତିକି ଫୁଟି
ମହା ପ୍ରତାପ ବୀରେ ଭୂମିରେ ଛନ୍ତି ଲୋଟି । ୩୭
ଭୀମସେନ ଧାଇଂ ଯାଇଂ ଦେଖିଲାକ ଦୂରୁ
ସମସ୍ତେ ଶରଘାତେ ପଡିଛନ୍ତି ହେ ଗୁରୁ । ୩୮
ଭାରଦ୍ୱାଦଶଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଦେଖିଣ ବିଚାରିଲେ

ଯେ ତ ଆମ୍ଭର ବିଦ୍ୟା ବୋଲି ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ୩୯
ଦେଖନି ଯେ ବନସ୍ତରେ କେ ଅଛଇ ଫାଲଗୁନି
ପ୍ରଶୁରାମଙ୍କର ବିଦ୍ୟା କେ ଆନ ଅଛଇ ଘେନି । ୪୦
----
୨୯ ।୨ ଜଣେକେ, ଶତ, ଶତ ବାଣ ପଡିଲା ନିର୍ଘାତେ ।
୩୨ ।୨ ଆପଣା ପଲ୍ଲୀରେ ଯାଇଂ ସାନନ୍ଦ ଶବରା ।

ଆନକୁ ଗୋଚର ନୋହଇ ଯେ ବିଦ୍ୟା
ମାନବେ ଗୋଚର କାହିଂ ଯେତେକ ପ୍ରସିଦ୍ଧା । ୪୧
ଗୁରୁଙ୍କର ବଚନେ ଲୋଡଇ ସର୍ବସାଚୀ
ଦେଖିଲା ଗହନ ବନେ ଶବର ପଲ୍ଲୀ ଯେକ ଅଛି । ୪୨
କିରାତ ଆଖଡାରେ ପଟାୟେ ବିନ୍ଧଇ ବାଣ
ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ବାହାର ତତକ୍ଷଣ । ୪୩
ହସ୍ତ ଧାମଣା କାଠର ଧନୁ କଣ୍ଠା ବାୟେଂଶର ଗୁଣ
କଟି ମେଖଳେ କୋଠାର ଫିରିକି ନାରାଜ ତ୍ରୋଣ । ୪୪
ଗଦ ଗଦ ବାକ୍ୟେ କିସ କିସ ବୋଲି
ଅର୍ଜୁନ ଉପରକୁ ସେ ଆସୁଅଛି ପେଲି । ୪୫
ଡାକ ଦିଅଇ ଜାରା ତୁ ରେ କାହାର କତି ଅଟୁ
ମୁହିଂ ବନଚର ମୋହୋର ଆଶ୍ରମେ କିନା ଭେଟୁ । ୪୬
ଆଷ୍ୟ ଥାଉଂ ଥାଉଂ କିନା ଭରସୁ ଅଛୁ ମରଣକୁ
ମରିଣ ପଛାଇ କି ବଳି ଦେବି ମୁଂ ତୁକୁ । ୪୭
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲା ଆରେ ଶୁଣସି କିରାତ
ଯେ ମୋହୋର ଭାଇ ମାନନ୍ତ କେ କଲା ଶରାଘାତ । ୪୮
ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଜାରା ଶବର ଯେ କୋପେ
ଧନୁରେ ନାରାଜ ପୂରୋଇଲା ଗୁରୁ ତାପେ । ୪୯
ଆକ୍ରୋଷିଣ ଶର ଛାଡନ୍ତେ ଦେଖିଲା ଫାଲଗୁନି
ଶବରକୁ ମଇଲା ଯେ ଦିବ୍ୟ ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି । ୫୦
ଶରେ ଶର ପଡିତାଳ ହେଉଣ ଅଛନ୍ତି
ଭାଜିଣ ସମସ୍ତ ଶହସ୍ର ଚୂର ହୋଇ ଯାନ୍ତି । ୫୧ ସଂ
ଶତେ ନାରାଜ ଚାପେ ପୂରୋଇଲା ଜାରା
ଅର୍ଜୁନ ଉପରକୁ ବିନ୍ଧିଲା ସେ କୋପେ ମହାବୀରା । ୫୨
----
୪୫ ।୧ ଗଦ ଗଦ ବାକ୍ୟେ କିସ ବୋ କିସ ବୋ ବୋଲି ।
୪୬ ।୧ ଡାକ ଦିଅଇ ଜାରା ତୁ ରେ କାହାର ସୁତ ଅଟୁ
ଡାକ ଦିଅଇ ଜାରା ତୁ ରେ କାହାର ଚାଟ ଅଟୁ ।
୪୮ ।୨ ଯେ ମୋର ପ୍ରାଣର ଭାଇଙ୍କି କେହୁଂ କଲା ହତ ।

ଶତେକ ନାରାଜ କୋପେ ପେଷିଲା ଅରଜୁନ
ଛେଦି ପକାଇଲା ସେ ସମସ୍ତ ଶର ମାନ । ୫୩
କିରାତ ଅର୍ଜୁନ ସେ ହୋଅନ୍ତେ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ
ଶହସ୍ର ବିଘାତେଣ ଯେ କ-ିଲା ମେଦିନୀ । ୫୪ ସଂ
କଷୁଣି ଟଙ୍କାର ଶୁଭିଲା ଗୁଣ ଘୋଷ
ତିନି ଭୁବନକଇ ଲାଗିଲା ବଡ ତ୍ରାସ । ୫୫
ଦ୍ରୋଣେ ଶୁଣିଲେ ଯହୁଂ ସହସ୍ର ମାନଙ୍କର ବାଣୀ
କର୍ଣ୍ଣ ଭୀମ ଘେନି ଗୁରୁ ଧାଇଂଲେ ବେଗେ ପୁଣି । ୫୬ ସଂ

ଗୁରୁ ଦେଖିଲେ ଅର୍ଜୁନ କିରାତର ସମର
ଜାରା ଅର୍ଜୁନକୁ ପୂରୋଇ ଅଛି ଲକ୍ଷେ ଶର । ୫୭
ଦ୍ରୋଣେ ଭେଟିଲେ ସମର କରନ୍ତେମ ବେନି
କେହି କାହାକୁ ନ ଘୁଞ୍ଚନ୍ତି ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟି । ୫୮
ଦ୍ରୋଣେ ଡାକ ଦିଅନ୍ତି ରହ ରହ ବାବୁ
କାହାର ଠହୁଂ ସାଧିଲୁ ଯେ ବିଦ୍ୟାମାନ ସବୁ । ୫୯
କାହାର ଶିଷ ତୁ କେ ତୋହୋର ଗୁରୁ
କାହାର ବିଦ୍ୟା ସାଧି ତୁ ଯେତେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁ । ୬୦
କିରାତ ବୋଇଲା ତୁ ଶୁଣ ହୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ
ମୋହୋର ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ହାଦେ ଦ୍ରୋଣ । ୬୧
ଗୁରୁ ଥମ୍ବୀଭୂତ ହୋଇଲେ କିରାତ ବଚନେ
ଆମ୍ଭେ ସେ ଦ୍ରୋଣ ହୋ ବାବୁ ଅଟୁ ବିଦ୍ୟମାନେ । ୬୨
ବଦୟନ୍ତି ଦ୍ରୋଣେ କାହିଂ ଅଛନ୍ତି ତୋର ଗୁରୁ
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖାନି ତୁ କାହାକୁ ସେବା କରୁ । ୬୩
ଆପଣ ଆଖଡା ଶାଳକୁ ସେ କଢାଇଣ ନେଲା
ମାଟିର ଦ୍ରୋଣକୁ ଯେ ନେଇଣ ଦେଖାଇଲା । ୬୪
ଯେ ମୋହୋର ଗୁରୁ ଅଟଇ ଦ୍ରୋଣ ସିଦ୍ଧା
ଯେହାଙ୍କୁ ସେବିମ ମୁଂ ଲଭିଲି ସର୍ବ ବିଦ୍ୟା । ୬୫
ଗୁରୁ ପୁଚ୍ଛା କଲେ ତୁ କେମନ୍ତେ ସାଧ୍ୟ କଲୁ
ଅଦୃଷ୍ଟି ଅଶ୍ରତିରେ କେମନ୍ତେ ଯେମାନ ପାଇଲୁ । ୬୬
ଆମ୍ଭର ମନ୍ତ୍ରବଳେ ତୁହି ସେ ମାଇଲୁ । ୬୭
----
୬୭ ।୨ ଆମ୍ଭର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ହୋ କି ଦୋଷେ ମାଇଲୁ ।

ବୋଲଇ କିରାତ ମୁଂ ଗଲଇଂ ବାରୁଣେ
ବୋଇଲି ବିଦ୍ୟା ମୋତେ ଶିଖାଅ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣେ । ୬୮
ଯୁଝେଷ୍ଟି ବୋଲି ଜଣେ ମୋତେ ଦୟା କଲା
ଦ୍ରିଯୋଧନ ବୋଲି ମୋତେ ଠହୁଂ ବାହାର କରି ଦିଲା । ୬୯
ଅପମନ ପାଇ ମୁଂ ଯେ ବାହୁଡି ଅଇଲି
ବାରୁଣାବନ୍ତଠାରୁ ଯେଠାକୁ ବୋଲି ବନସ୍ତ କାଟିଲି । ୭୦
ଆଖଡାୟେ ଭିଆଇଲି ମୁଂ ପଲ୍ଲୀର ଦୁଆରେ
ମୃତ୍ତିକା ଦ୍ରୋଣ ଗୋଟି ମୁଂ ଥାପିଲି ସାଧିଲି ସମ୍ଭରେ । ୭୧
ଯେହିଠାରେ ଥାଇ ଚାହଂଇ ମୁଂ ବାରୁଣବନ୍ତ ଆଖଡାକୁ
ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିଥାଇଂ ଦ୍ୱାଦଶ ଯୋଜନକୁ । ୭୨
ଯେବଣ ପାଦଗତି କରନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ
ମୁଂ ଯେଥେ ସାଧଇ ଯେ ସମସ୍ତ ଗତି କରୁଂ । ୭୩
ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ ଯେ ପରମ ସାନନ୍ଦେ
ଜାରାକଇଂ ଆଣି ବସାଇଲେ ଆପଣ ସନ୍ନିଧ୍ୟେ । ୭୪
ଆମ୍ଭେ ସେ ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ ଅଟୁ ଯେ ସେ ଭୀମ ଅର୍ଜୁନ କର୍ଣ୍ଣ
ଯାହାକୁ ଶରଘାତ କଲୁ ସେହି ସେ ଦ୍ରିଯୋଧନ । ୭୫
ଯେସନ ବଚନ ଶୁଣିଣ ବୀର ଜାରା
ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମେ ପ୍ରଳମ୍ବ ମହାବୀରା । ୭୬
ଦ୍ରୋଣେ ବୋଇଲେ ତୁ ଆମ୍ଭର ବିଦ୍ୟା ପୁତ୍ର ବାବୁ
ସେ ପୁତ୍ର ମାନ ଯେ ମାଇଲୁ ଆମ୍ଭର ହିଂ ସବୁ । ୭୭
ବିଦ୍ୟା ପରୀକ୍ଷ ଯେବେ ବାବୁ ଜାଣିମା ଯୁଗତେ

ପୁଣ ସେ ପୁତ୍ରମାନେ ଆମ୍ଭର ବ୍ରତନ୍ତି କେମନ୍ତେ । ୭୮
ଜାରାକଇଂ ଘେନି ଗଲେ ସେ ସାଂଗ୍ରାମ ଭୂମିକି
କିରାତ ବୋଇଲା ୟେହିକ୍ଷଣି ଗୁରୁ ହେ ଜୀଆଂଇବି ସଭୁଙ୍କି । ୭୯
ଧନୁରେ ବସାଇ ଜୀବନ୍ୟାସ ଶର କଲା ବୃଷ୍ଟି
ମୋହ ତେଜି ଉଠିଲେ ସେ ସକଳ ଧୃତରାଷ୍ଟି । ୮୦
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ପାଦପଦ୍ମେ ହୋଇଲେ ପରିଣାମି
ଶବର ଶରଘାତେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଜ ହୋଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ସ୍ୱାମୀ । ୮୧
------
୭୭ ।୨ ସେ ପୁତ୍ରମାନେ ଯେ ଆମ୍ଭର ଜାଣ ସବୁ ।

ତୋହୋର ପରାୟେ ଗୁରୁ ସେବି ଆମ୍ଭେ ବିଦ୍ୟାମାନ ସାଧିଲୁ
କିରାତ ମାତ୍ରକ ସମରେ ଆମ୍ଭେ କ୍ଷୟେ ଗଲୁ । ୮୨
ପ୍ରଶୁରାମଙ୍କର ବିଦ୍ୟାକୁ ଆମ୍ଭର ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ଅଭାବେ ଶିଖାଇଲ କିଛି ନୋହିଲା କାରଣ । ୮୩
ଧିକ ହୋଉ ଆମ୍ଭର ଜୀବନ ଆମ୍ଭର ଛତ୍ରୀ ବୃତ୍ତେ କିସ କାର୍ଯ୍ୟ
କେସନେ ଜନ ମୁଖ ଚାହିଂବୁ ହୋଇଣ ନିଲଜ୍ଜ । ୮୪
ଦ୍ରୋଣେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ନ ବାବ କିଛି ଚିତ୍ତ
ଆମ୍ଭର ବିଦ୍ୟା ପୁତ୍ର ୟେ ଅଟଇ କିରାତ । ୮୫
ୟେକଇ ବିଦ୍ୟାୟେ ଧଂସି ହୋଇଲ ଭ୍ରାଥ ବେନି
ଘରେ ଘରେ ୟେକ ସୋଦରେ ହୋଇଲେ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟି । ୮୬
ୟେଥକୁ ଅଭିମାନ ହୋକରି ତ ନ ଯୋଗାଇ
ଆମ୍ଭର ବିଦ୍ୟା ପୁତ୍ର ଅଟଇ ଜାଣ ୟେହି । ୮୭
ଗଣ୍ଡା ଘେନି ଗଲା ୟେ ପ୍ରଥମେ ଆଖଡାକୁ
ତୁମ୍ଭେ ଅପମନ କରି ଯେ ବାହାର କରିଦିଲ ୟେହାକୁ । ୮୮
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବଚନେ ଦ୍ରିଯୋଧନ ହୋଇଲା ପରମ ଶାନ୍ତି
ଦ୍ରୋଣେ ବୋଇଲେ ଜାରା ରେ ତୁ ୟେ ବନେ ଥାଅ ନିଭ୍ରାନ୍ତି । ୮୯
ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁଂ ହସ୍ତିନା ଭୁବନକୁ
ବାରୁଣାବନ୍ତରୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଣ ଆଖଡାକୁ । ୯୦
ଆମ୍ଭର ବୋଲେ ତୋତେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାପତ ହୋଉ
ତୋତେ ତ ସମରେ ଜିଣନ୍ତା କେହି ନୋହୁ ଆଉ । ୯୧
ଉଷତ ହୋଇ ପଡିଲା କିରାତ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣେ
ଦକ୍ଷିଣା ମାଗ ହୋ ମୁକୁ ଗୁରୁ ଦେବଇଂ ୟେହିକ୍ଷଣେ । ୯୨
ଶୁଣିଣ ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁ ପରମ ସାନନ୍ଦ ଚିତ୍ତେ
ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ଶିଷ୍ୟରେ ଲାଗଇ ଯୁଗତେ । ୯୩
ସତ୍ୟ କଲେ ତୋତେ ମାଗିବି ଦକ୍ଷିଣା
ଯୁଗେ ଯୁଗେ କଥା ଥିବ ମୋହୋର କହଣା । ୯୪
----
୮୪ ।୨ ଆମ୍ଭେ ଶତେ ଭ୍ରାଥ ପାଇଲୁଟି ଲାଜ ।
୮୯ ।୨ ୟେଥକଇଂ ମନେ ନ କର ତୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ।

ଜାରା ବୋଇଲା ସ୍ୱାମୀ ସତ୍ୟ କଲି ମୁହିଂ
ମୋହୋର ଶିରକମଳ ମାଗିଲେ ହେଂ ଦେବଇଂ । ୯୫
ଗୁରୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେବେ ସତ୍ୟ କଲୁ ରେ ବାବୁ
ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି କାଟି ମୋତେ ଦେବୁ । ୯୬
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଗୋଟି ଧଇଲେ ଗୁରୁ ଟାଣି

ନାରାଜ ବିନ୍ଧନ୍ତେ ହସ୍ତ ନ ଥିବଟି କଷୁଣି । ୯୭
ଚାରି ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିରେ ବିନ୍ଧିବୁ ତୁ ଶର
ଯେତେକ ଦିଲେ ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ହୋଇଲା ଆମ୍ଭର । ୯୮
ଜାରା ବୋଇଲା ଗୁରୁ ହେ ଯେବେ ଭୟ କଲ ମୁକୁ
ମୁକୁଇଂ କଳଙ୍କ କରି ଉଦ୍ଧରିଲ ଯେମାନଙ୍କୁ । ୯୯
ଯେବଣ ଅଭିମାନ କଲେ ମୋତେ ବାରୁଣାବନ୍ତେ
ସେ କଥା ଖଣ୍ଡିକ ମୁଂ ଧରିଥିଲି ହୃଦଗତେ । ୧୦୦
ମୁହିଂ ସେ ନାଶ କରନ୍ତି ଦ୍ରିଯୋଧନର ବଂଶ
କୁରୁବଳ ମାନନ୍ତ ସବୁନ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ ଧ୍ୱଂସ । ୧୦୧
ଜାଣି ତ ରକ୍ଷା କଲ ଯେମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁ ହେ
ପରମ ମହାତ୍ମା ତୁ ସଞ୍ଚିଲୁ ସନ୍ଦେହେ । ୧୦୨
ଯେତେ ବୋଲିଣ ଯେ ବୃଦ୍ଧା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି କାଟିଣ ସେ ଦିଲା
ତାହା ଦେଖି ଗୁରୁଙ୍କର ଚିତ୍ତ ହରଷ ହୋଇଲା । ୧୦୩
ଜାରାକୁ କଲ୍ୟାଣ କରି ରୁହାଇଲେ ନିଜ ଆଶ୍ରମେ
ପୁତ୍ରନ୍ତ ଘେନି ଗଲେ ବାରୁଣାବନ୍ତ ଭୁବନେ । ୧୦୪
ବିଜେ କଲେ ମହାତ୍ମା ହସ୍ତିନା ନଗ୍ର ପୁରୀ
ନିଜ କର୍ମ ବିଧାନେ ଗଲା ପୁଣି ବରଷ ଚାରି । ୧୦୫-୪୦୪୩ ।

----

୧୦୦ ଯେବଣ ଅଭିମାନ କଲେ ମୋତେ ବାରୁଣାବନ୍ତ ନଗ୍ରେ
ସେ କଥା ଖଣ୍ଡିକ ମୁଂ ଧରିଥିଲି ରାଗେ ।

****